

handling. Sagen er saaledes til Discussion i sin Heelhed.

Derefter oplæste Formanden

Forslag til Lov angaaende Portofrihed,

saaledes som samme vil findes i Anhang Sp. 361 under XXXI og ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges det eenstemmigt med 77 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu være at oversende til Landsthinget.

Jeg gaar over til det næste Nr. paa Dagsordenen, som er anden Behandling af Udkast til Lov angaaende Pensionering af de i høifaelig Enkedronning Marie Sophie Frederikes Tjeneste staaende Hofbetjente med flere. Udkastet, som blev forelagt af Regjeringen, findes i Anhang Sp. 7. Den afgivne Betænkning findes i Anhang B Sp. 1 ff. Endringer til nærværende anden Behandling findes paa det omdeelte Blad Nr. 7. (1ste Behandling findes i Folkethingstidenden Nr. 10 Sp. 142 ff.).

Da jeg antager, at Lovens egentlige Princip indeholdes i den første Paragraph, saa skal jeg først sætte den tilligemed de dertil knyttede Endringsforslag under Discussion. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Tscherning): Thinget vil vistnok lægge Mærke til, at denne Sag er en af de vanskelige Sager, som Rigsdagen har at befatte sig med; det er at afgjøre saa at sige ved et Skjøn, hvad der i et Tilfælde af denne Art er det Rette. Der er, som de Herrer ville erindre, bestemt, at de apanagerede Personers efterladte Hofbetjentes Pensionering skal skee ved en Afgjorelse ved særlig Lov, da man nemlig i Pensionsloven ikke kunde indrømme, at Pensionslovens Regler anvendtes paa Gageringer, der bleve fastsatte uden Lovgivningens Medvirkning, og hvorved det altsaa blev lagt i en udenfor Lovgivningens Virksomhed staaende Persons Haand at paadrage Staten meget store og betydelige Forpligtelser. Paa den anden Side er det vistnok et Duffe, der besjæler Alle,

at vise saamegen Dymærksomhed mod Kongehusets Personer, og navnlig imod den, her er Tale om, som kun nogenlunde er foreneligt med de Pligter, vi have at fuldbyrde paa Lovgivningens Vegne. Det Forslag, som Regjeringen forelagde, gik ud fra og var støttet til at fastsætte Pensionen efter Pensionsloven, og der blev ved Siden deraf i Motiverne til Loven gjort den Bemærkning, at, hvad enten man fulgte denne Vej, eller man fulgte de Regler, som hidtil havde været gjældende, saa vilde Afvigelsen mellem de forskjellige Summer ikke blive betydelig; den vilde blive mellem eet og to tusinde Rigsdaler efter de forskjellige Maader, man anvender. Da Sagen forelaa for Udvalget, kom Udvalget snart til den Anseelse, at vistnok vilde det ikke være Pengedugtsken, der i det Væsentlige maatte komme i Betragtning; men derimod kunde Udvalget ikke bifalde, at man her havde opstillet et Exempel, der kunde faae meget skadelige Følger; det var ikke sidste Gang, man havde at afgjøre Forhold af den Natur; saadanne Forhold kunde komme til Afgjorelse oftere, og ikke alene kunde de komme til at ligge for i den samme Stikfælde, under netop de samme Omstændigheder, men ogsaa kunde de komme til at ligge for sammenlignelsevis. Vi have saaledes nylig ved en anden Lov seet, at man har hentet Begrundelse af Forslag ikke fra de indre Forhold, men fra Sammenligning med, hvad der tidligere er skeet. Det Samme kan let komme til at skee i en senere Tid, naar der er Spørgsmaal om apanagerede Personers Efterladte; skjøndt de nu vel maae vide, at de efter Lovgivningen ikke mere ville have nogen Ret, kan man dog komme til at føre det over paa Adkomstens Gebeet.

Vi have nylig haft et saadant Tilfælde med en apanageret Person, der døde og efterlod en heel Deel Betjente, der nu ere pensionerede, om hvilke det var afgjort og anerkjendt fra alle Sider, at de ikke havde nogen retlig eller lovlig Adkomst til Pension. Vi vide meget vel, at de paagjældende høie Personer ville vide at tage vare paa Statens Lærv, naar deres Tanker sætte sig derpaa; men vi vide ligesaa vel, at de ere omgivne af Personer, hvis Interesse det maa være at benytte